

Vægt paa den Forandring, der er foreslaaet, end der egentligt fortjener at lægges paa den. Jeg har deelt og deler fremdeles det ærede Mindretals Betragtning angaaende det lidet Dusselige i, at Borgerrepræsentationerne fuldstændigt slaaes ihjel; men jeg troer, at det derimod er den rigtige Wei, der her i Lovforslaget er fulgt, at man udvikler Enheden i Communalbestyrelsen endnu noget stærkere end hidtil, uden dog fuldstændigt at tilintetgjøre Borgerrepræsentationen eller de umiddelbart valgte Medlemmer som saadanne. I Anledning af, at jeg havde gjort den Bemærkning, at jeg ikke kunde ansee det for givet som Noget, der var utvivlsomt, at der virkelig var et almindeligt Fleertals Dnsse i Kjøbstæderne om at faae Lov til selv at vælge deres Borgmester, og til Støtte for denne min Tvivl havde paa-beraabt mig, at der i en Forsamling, som de Delegerede fra de jydske Kjøbstæder havde afholdt, var tilveiebragt en Majoritet for den Anskuelse, at de kongevalgte Borgmestre skulde vedblive at staae i Spidsen for Forretningerne, — udtalte det ærede Mindretal dernæst forleden, at det kunde man ikke regne saameget paa, da der imellem dem, der stemte derfor, var 11 Borgmestre. Jeg skal dertil sige, at det forekommer mig, at det dog netop maa anerkendes og anerkendes stærkt, at disse 11 Borgmestre ikke lode sig rokke i deres Overbeviisning om, hvad der i og for sig var det Rigtige, ved Hensynet til deres egen Bequemmelighed og Behageligheden af den Formindselse af Forretninger og Ansvar, som det vilde medføre for dem, hvis den Ordning, som Mindretallet har foreslaaet, blev indført. Jeg er aldeles overbeviist om, at, dersom dette Spørgsmaal blev henstillet til Afgjørelse af de 66 Borgmestre alene, vilde der ganske vist imellem dem blive et meget stærkt Fleertal for at lade Byerne selv vælge deres Borgmestre, idet de 45 af disse 66 Borgmestre tillige ere Embedsmænd for andre Jurisdictioner, som i en stærk Grad lægge Vægt paa deres Tid, hvilket gjør, at de have mindre Lyst til at deeltage i de Forretninger, som finde Sted i Byerne.

Endelig skal jeg endnu berigtige en Misforstaaelse, som det ærede Mindretal forleden gjorde sig skyldigt i, naar han bemærkede, at

han i alt Fald maatte sætte sig imod, at der fandt en hemmelig Afstemning Sted ved Valget af den, der skulde være Borgmester. Det ærede Mindretal glemte vistnok derved, at han baade som Landssthingsmand og som Borgerrepræsentant er valgt ved hemmelig Afstemning, og jeg kan saaledes ikke skjønne, at det nævnte Udtryk i nogen Henseende fortjente at støde hans Sands for Offentlighed. — Jeg skal, som sagt, iøvrigt ikke gaae videre ind paa Realiteten af det omhandlede Forslag — efter hvad der allerede derom er blevet udtalt, have vel nemlig de Fleste dannet sig deres bestemte Mening i saa Henseende —, men jeg skal dog endnu tillade mig at gjøre den Bemærkning, at Lovforslaget, efterat Landstinget har vedtaget § 2 i samme, vilde, saavidt jeg skjønner, blive meningsløst, dersom Mindretallets Forslag nu indfattes deri. I Lovforslagets § 2 er der nemlig bestemt, at det samlede Byraad skal have den besluttende, Magistraten den udøvende Myndighed, og naar denne Bestemmelse bliver staaende, er der altsaa aabenbart ingen Mening i at opløse eller affkaffe Magistraten. Men den af Indvaanerne valgte Borgmester udgjør jo nu ikke Magistraten; denne dannes kun af den kongevalgte Borgmester alene eller i Forening med Raadmændene, og Mindretallet har selvfølgelig slet ingen Magistrat ligeoverfor de kommunale Forretninger. — Jeg skal herved afslutte mine Bemærkninger om Mindretallets Forslag.

Den meget ærede Indenrigsminister har, ihvorvel jeg meget paaskjønner den Smødekomen, som forskjelligt af Udvalgets Forslag have fundet hos ham, dog gjort nogle Bemærkninger imod Udvalgets Forslag om, at Borgerrepræsentationens eller de umiddelbart valgte Medlemmers Formand skulde kaldes Ordfører, og imod dets Forslag til § 12 om staaende Udvalg osv. Jeg maa i den Anledning dog maa- ske bemærke, at jeg finder det lidt haardt, efterat jeg selv har udtalt mig tvivlende om, hvorvidt det var rigtigt, at jeg af Hensyn til Ministerens Anskuelse og til den Anskuelse, som havde gjort sig gjældende paa et andet Sted, havde strakt min Overbeviisning saa langt, at jeg havde deeltaget i at stille de Forslag, der